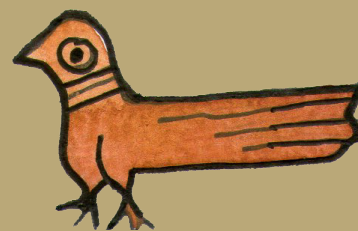

EL ROSSINYOL

Hi havia una vegada, en un bosc frondós poblat per ocells, un rossinyol. Aquest ocell era petit, amb un plomatge de color marró clar i uns ulls negres molt vius. El rossinyol no era feliç, ja que no li agradava el color de les seves plomes ni se sentia especial. Ell pensava que no tenia res per poder presumir, vivia envoltat d'ocells amb unes plomes precioses: els flamencs amb aquell plomatge rosa, l'òliba amb les plomes blanques com la neu i els seus grans ulls grocs, els lloros amb aquells colors tan vius i variats, l'àliga amb els ulls de mirada desafiant i plomatge blanc al cap i d'un color més fosc al cos...

Ell no destacava en res: «Sóc un ocell sense res peculiar», va pensar. Ell no tenia gens de confiança en si mateix.

Un dia va topar amb un paó, de plomatge blau elèctric i verd maragda formant uns dibuixos molt elegants. El paó va saludar el rossinyol i li va dir:

—Què et passa, rossinyol, que et veig tan trist?

—Tots els ocells del bosc teniu un plomatge molt bonic o alguna característica que us fa destacar, i jo, en canvi, no en tinc, sóc un ocell comú.

El paó va pensar abans de respondre i, finalment, va contestar:

—Què vol dir «comú»? Tots tenim alguna característica o qualitat peculiar que ens defineix o ens fa destacar, en certa manera tots som especials i únics. Tu, amic, també ets únic. Tens una veu preciosa!

El rossinyol es va sorprendre del que li digué el paó, ningú mai li havia dit que tenia una veu preciosa, potser mai parlava amb ningú per vergonya de ser jutjat per no tenir res d'especial, va pensar.

—Au va, canta'm una cançó! —li digué el paó.

I el rossinyol va contestar:

—Amb molt de gust, amic!

I des d'aquell dia el rossinyol es va sentir orgullós de la seva veu i començà a cantar per tots els racons del bosc, demostrant que no tot és l'aparença.

Tothom té alguna característica per sentir-se únic i especial. I va descobrir, també, que si et rodeges de bons amics, ells t' aconsellaran en els moments difícils i et diran les teves virtuts.

Autor/a: Felicitat – Liceu Egara, de Terrassa

